

както нѣкога въ морето.../повишава постепенно гласътъ си и въ края се забравя/ Спокойно... гладко... Слънцето пече и на душата е леко... И изведнѣжъ, съвсѣмъ изведнѣжъ тамъ... на хоризонта се изправя черна стена... стѣмва се... и иде... иде по бързо отъ страхътъ дори... иде като тебе... Гони... Бучи.../силно и съ ужасъ/ Деветий валь, Деветий валь!...

ЛИЛИЯ. Татко! Татко!

АНДРЕЙ. Деветий валь? ... Деветата вълна? ... Иде като мене? ... Не, азъ не съмъ деветата вълна. Азъ съмъ само единъ предвестникъ - таласъ, една малка вълна, която иде преди нея. Но чува се нѣкъде нейния шумъ. Шумътъ на вълната, която бучи... На вълната, която иде! ... Деветий валь! ... И тогава татко, "гнилия корабъ", "корабътъ съ плхове-тъ", нѣма да удържи нейния ударъ. Компромисътъ, самъ по себе си, ще стане излишенъ... Сега довиждане! /тръгва/

ПОПОВЪ. /съ болка/ Андрей, Андрей...

ЛИЛИЯ. Андрей! ... брато! ... /плаче/

МИРА. Довиждане Андрей, до Деветата вълна!

АНДРЕЙ. /обръща се а последенъ пътъ/ До Деветата вълна! /излиза/

/Лилия тихо ридаетъ. Мира отъва до прозореца въ лево. Поповъ е навелъ глава. Майката - Елена нервнички. Пауза/

ЕЛЕНА. Защо умишлено продължавате това състояние?

ПОПОВЪ. Какво как?

ЕЛЕНА. Той каза, че сме врагове. Защо сж тези сцени. Нѣма ли да проникне въ обществото нашето повѣдѣние?

ПОПОВЪ. Ехъ, стѣ и ти съ твоето общество!